

KROPPEN, RÖSTEN OCH SAMVETET

Då säger kroppen ifrån

Så, utgångspunkten är att min kropp gör ont ibland och att jag känner mig knuffad fram och tillbaka, utknuffad, ditknuffad, på ett sätt som är hjärtskärande och eftersom jag inte får falla ihop och ge upp måste jag svälja stoltheten och då säger kroppen ifrån genom att ryggen gör ont. Hjärtat hugger. Jag accepterar känslor som inte ska accepteras, men jag är här och har inget annat val.

Jag vill inte låtsas vara ett helgon, men ibland blir jag sur, och vissa känslor måste ut. Som det här med att man har svårt att hålla sig själv flytande, men skulle behöva lite mer respekt för det. De dagarna finns. Sedan finns det dagar då jag får och får av andra. Men det täcker ändå inte riktigt upp för den smärtan när någon tar från mig, går bakom ryggen eller luras. De gånger det händer. Jag är extremt försiktig med vad jag vågar skriva, eftersom jag vill inte cementera de dåliga förhållandena. Bara förklara, så de kan försvinna från mitt känsloliv. Bara "gå igenom".

Man ska aldrig öppna plånboken. Man ska gömma den i innerfickan och rusa förbi. Vi har en kvinna som brukar sitta inlindad i sin filt utanför tunnelbanestationen, i regn och i snö. Om jag råkar ha någon kontant på mig så brukar hon få den, eller en frukt om jag flera. De

gångar jag inte har något kan jag gå förbi med gott samvete ändå, utan att behöva tänka på plånboken...

Vinnarskalle?

Dock har jag lärt mig med åren att inte ge bort det sista jag har, det är så lätt att glömma att man själv behöver mat. Jag har alltid haft svårt att förstå det där att andra inte bara kan acceptera vad som är mitt, eller att inte alla delar allt med alla. Det var väl därför hippie-livet passade mig, för oftast fanns det någon som hade när man själv stod utan. Som gärna delade med sig. Det roligaste med att vara prylsamlare är ju egentligen att om andra tycker om sakerna så kan man dela med sig, de gånger det inte gäller något som jag själv behöver eller har fått av någon annan. En vän sa till mig för många år sedan att en Buddha-figur ska man inte köpa själv, utan den ska man få av någon.

Äppelmelodi med ackord ☺

D

Om du har ett äpple

Bm

vill du dela det med mig

G   A7

i en äppelmelodi,

D

eller vill du ha det goda

Bm

äpplet för dig själv

G   A7

å inte få någon melodi

D   Bm

Dela med sig, eller snåla

G   A7

en vanlig fråga får man tåla

D

Om du har ett äpple

Bm

vill du dela det med mig

G

A7 D

eller tar du hela själv, va?

musik

Ni som känner mig på Facebook, vet att **jag kör samma videos om och om igen.**

När jag var liten kallade min storebror mig "grammofonskiva", eftersom han sa att om han började sjunga en låt, (eller trumma mot bordskanten) så fortsatte jag alltid. Jag skulle stämma in i allt jag kunde. "Som att trycka på en knapp och så startar kassetbandet eller LP-skivan", tyckte han...

kroppsuttryck, kroppsspråk, rörelsemönster och identitet

En annan sak jag minns att han frågade mig var att "om jag skulle göra en skiva när jag blev stor, vad för sorts musik skulle den innehålla?", och jag svarade att jag skulle blanda klassisk musik och pop. Knasigt, ansåg han. Man måste välja.

Men måste man det?

Jag tänker på en av mina favorit-artister (ja, jag VET att ni vet :D) – Björk. Hon använder mycket stråkar, harpor, självuppfunna instrument... ja det gör väl många professionella musikartister idag: blandar klassiska musikinstrument med elektroniskt sound, experimentella ljudlandskap o.s.v. Och framför allt, leker med sin röst. Jojk är något som inspirerar mig.

Frågan fick jag av min bror när jag var kanske 5, 6, 7 år. Min idol var då Björn Skift (Fångad i en dröm) och jag lyssnade på mamma och pappas skivor som innehöll klassisk indisk musik, västerländsk klassisk typ Beethoven, Hare Krishnas, Simon and Garfunkel m.m. Jag brukade dansa till musiken, och jag minns särskilt en sång med en Hare Krishna-grupp som var så rolig att springa runt i en ring till, för den gick fortare och fortare. Jag var kanske tre år då...

Men jag hamnar ofta vid detta med kroppsuttryck, kroppsspråk, rörelsemönster och identitet.

Min personliga rörlighetshistoria är denna:

När jag gick på 6-års hade jag en kompis som gick i gymnastik. "Vill inte du börja?" frågade hon. "Det är jättekul"

jag hade ingen aning om vad det var. Mormor och morfar hade varit gymnaster som unga, men jag visste inte mycket om det då. En annan tjej i klassen sa att "balett är mycket

roligare”, och eftersom det verkade vara ungefär samma sak, så valde jag det som min kompis gick i: gymnastik.

Vi två blev som 7-åringar utvalda till ”förberedande eliten”. Vi var båda smala och viga.

Hon fortsatte till eliten, men jag gick aldrig vidare, utan fick nöja mig med ”trupp-gymnastik” efter de tre åren eller något. Trupp-gymnastiken var inget för mig, och dessutom hade min kropp börjat utvecklas på ett oväntat sätt. Så jag ramlade ifrån det, och gick ett tag i jazz-dans.

Under min ungdoms-revolt slutade jag spela tvärflöjt, slutade plugga och slutade i gymnastik och dans. Då var det festa som gällde, och punk/dödsmetall/lokala band, konserter som anordnades på fritidsgårdar. Och hängla, förstås. Svartsminkat... ribbstickade strumpbyxor, hela depprocksattityden.

Jag avskydde dans på pubar och klubbar, kunde bara inte förstå hur man kunde dansa till Ace of Base. Jag tyckte det här med disco-dans var en ganska underlig företeelse. För att inte tala om bugg och foxtrot.

Vet inte om jag över huvud taget gillade att använda min kropp under de åren.

Sedan när jag hamnade i techno-scenen på 90-talet fanns det en sådan frihet att jag blev riktigt biten. Det fanns inga som helst regler. Bara grupptrycket, i så fall. Subkulturella oskrivna lagar. Någon slags kamratfostran, nästan. Rangordningar.

Jag gick några månader i ett träningsprogram med nycirkus, och fick en jävla balans. **Det var något av det bästa jag gjort** – och i Indien gick jag en 6-dagars kurs i yoga.

Under flera år höll jag kroppen ganska still. Jag gick i ett par yoga-grupper, men för övrigt sökte jag. Provade på Karate men gruppen hade redan hunnit en bit.

I vuxen ålder började jag gå i balett. Helt fantastiskt, varenda liten muskel, varenda liten led, perfekt hållning och bra balans. Allt-i-ett. Super för min kropp.

Gymnastik, jazzdans, techno, nycirkus, yoga, balett...

Tyvärr är det svårt att hitta en grupp för vuxna, som är dagtid, och jag har hoppat mellan olika grupper och eftersom varje lärare har sin egen metod knuffades jag varje gång ner till nybörjarnivå, vilket började gå mig på nerverna. Till slut hamnade jag i en grupp med tanter som ungefär hade som ambition att ta sig igenom passet. Min kropp och min "talang" bröts ner.

Men jag saknar de uppbyggande, utmanande och stärkande klasserna. Som fick min rygg att hålla ihop, som gav mig styrka i ben och nacke, och en balans som gjorde att jag kände mig trygg.

Dessutom – detta med vighet. Jag är nästan lite besatt av att slita i kroppsdelarna, böja och tänja. På yogan i Indien, och på dansklasserna, och i gymnastiken, var jag "normal", trots att många häpnade över böjligheten i min rygg som nästan påminde lite om de kinesiska akrobaterna.

Nu har jag börjat i yoga, och det är toppen för hela mig, mitt sinne, min själ, psyket och så vidare. Men det är väldigt lite tänja och dra. Jag kan inte hålla kroppen varm, smörjd, om jag har en uppbokad vecka med annat som innebär att åka tunnelbana eller att jobba på datorn.

I fredags var jag på en behandling.

Han sa att jag INTE skulle böja mig till golvet "fastän jag ser att du gör det hur lätt som helst, men det kan bli för mycket." Jag blev upprörd och sa att vad min kropp behöver är just "spagat-grejen", att öppna upp för alla nervknutar som bildas i mötet mellan benen och

ryggen (två nedersta chakrorna), men jag gick med på att vila ryggen ett tag. Inte böja mig, inte sitta o.s.v. Helst ligga.

Ja- det går ju bra på helgen, om jag inte har en massa ärenden.

Jag måste medge att jag är ställd. För utbudet räcker inte. Det finns ett hur stort utbud i Stockholm som helst, men om jag missar en lektion, vilket jag ofta gör då jag har ett barn med särskilda behov och därför anpassar mitt schema efter honom, så hamnar jag efter. Det är frustrerande. Det ger mig ont i ryggen.

Jag måste hitta en rutin som håller allt på plats. Och läka ryggen, som skadades under min sista graviditet då jag gick upp 20 kg (vilket är mycket med tanke på att jag haft normalvikt 50-55 kg och är 160 cm lång).

IMAGE, IDENTITET, PERSONLIGHET och TILLHÖRIGHET

Tillbaka till det här med musikvideos:

Vad det handlar om är mitt behov av att uttrycka mig, att berätta med kroppen, att skapa ett utrymme och min identitet. Jag har aldrig varit så bra på tal. Skriva kan jag, men att tala är en helt annan sak. Jag lider nog lite av det som kallas "scenskräck", eller har helt enkelt haft svårt att höra min egen röst och att ta plats i och med orden. Jag hatar det. Men lär mig.

Några sånglektioner, några mim-lektioner, teckenspråk – för att lära mig det språkliga uttrycket och vad ord innebär i rumsdimension, inte bara på papper.

Ställa frågor har jag alltid kunnat göra, i stora föreläsningssalar på universitetet eller liknande, men inte att stå där framme själv...

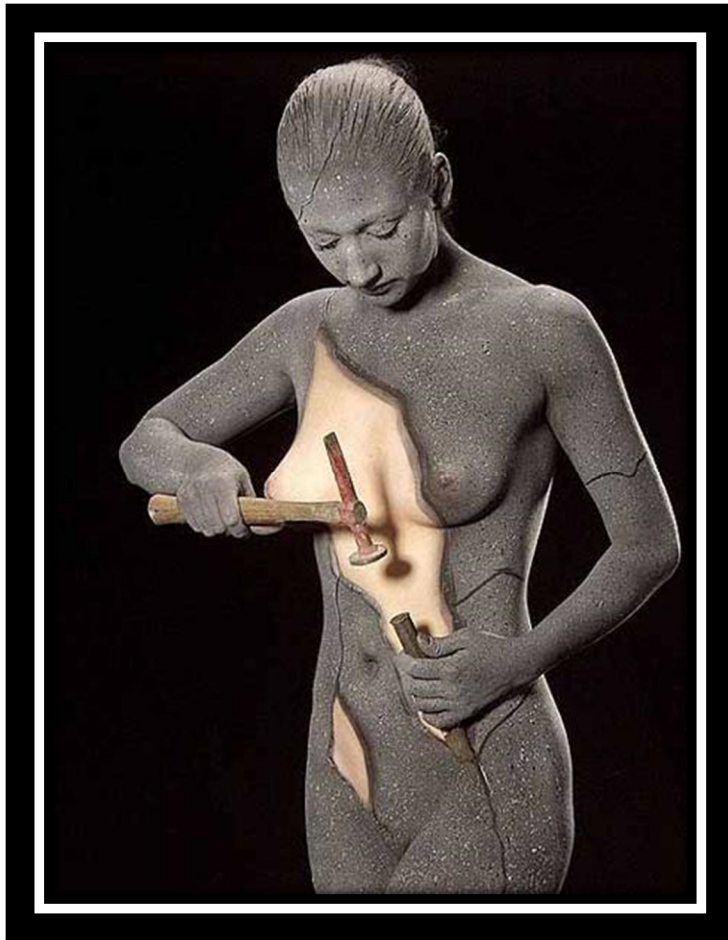
Och samtidigt så har jag suttit och recenserat fantastiska artister när det gäller dans, teater och musik, och jag kan absolut identifiera mig med den viljan att använda kroppen som sitt konstnärliga redskap. Under en viss sorts stress presterar man som bäst. Det är en helt annan sak att känna sig avlyssnad eller övervakad, men att medvetet ställa sig i blickfånget är väl en expressionistisk ådra, som många /ofta sårade/ själar går och bär på. Man får ångest, mår dåligt för att ingen vill lyssna, ingen vill se – och jag vet inte ens vad jag vill uttrycka. Eller hur jag vill uttrycka mig. En kroppslig energi, en sexuell drift, passion, längtan efter eufori och lycka, som låsts in och inte hittar ut. "Psykosomatiskt".

Det sätter sig som knutar, antingen i psyket eller i kroppsvävnader. Jag får ont i ben och ländrygg. Eller blir ångestfylld, orkar inte leva. Jag får en lust att vara helt naken, både själsligt och kroppsligt; jag vill göra något extremt, så ingen hinner ta ner mig eller kritisera. **Provokativa handlingar** är ibland det enda som får ett dömande att stanna av.

Men mitt nätverk har blivit starkare och jag vet bättre vem jag är idag. Så behovet av att vara extrem och "avklädd" har antingen normaliserats, det vill säga att jag accepteras mer för den jag är, även om jag har svängningar och ibland kan vara hård – eller så har jag i stället kunnat utveckla en ödmjukhet med dessa människor. **Jag har varit ödmjuk, men vissa händelser har tvingat fram mitt råa.** Och om man döms, inte efter sin ödmjukhet, utan bara efter det hårda, slutkörda uttrycket; så försvinner snart ödmjukheten. Ett förstående nätverk är A och O. Låt mig vara rå och ödmjuk på samma gång – försök inte stoppa mig, "tämja" mig eller sätta mig på plats. Jag avskyr auktoriteter, och den som använder sådana metoder blir bara

avvisad.

Videos:

[Vogue \(video\). Madonna](#)

[Madonna, "Vogue" \(live\)](#)

[Madonna, "Like a Virgin"](#)

[Annie Lennox, "Why?"](#)

"True Colors" – Cyndi Lauper

George Michael, "Too Funky"

"It takes a fool to remain sane", the Ark.

Jag tror ni hajar vad jag är ute efter.

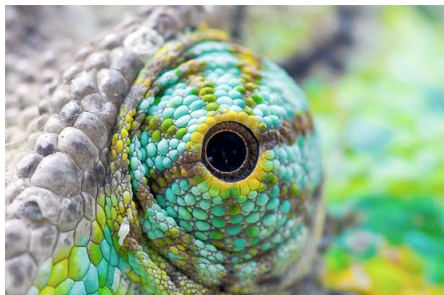
teatergarderober. **Lek. Med kläder, kroppar, genus.** Alla dessa videos kommer från min uppväxt-tid. Då jag var barn, tonåring, och inte riktigt visste om vad jag sökte. Inte för att jag vet det nu heller, men jag ser mycket mer och analyserar på ett helt annat sätt.

Det handlar inte om att jag rent identifierar mig, eller att jag tänder på det erotiskt, men jag ser andra kvinnors (och mäns, för den delen) kroppsuttryck som inspiration för hur man kan se och känna, tänka om kroppar och personlighet. Varför har vi en kropp, egentligen?

För att göra oss vackra?

Kanske, delvis.

Kameleontpersonligheter kan vara väldigt irriterande om man själv står med båda fötterna på jorden och vill ha "rak kommunikation", men är man på lek-humör och vill undersöka världen, upptäcka nya perspektiv – så är det åtråvärt.

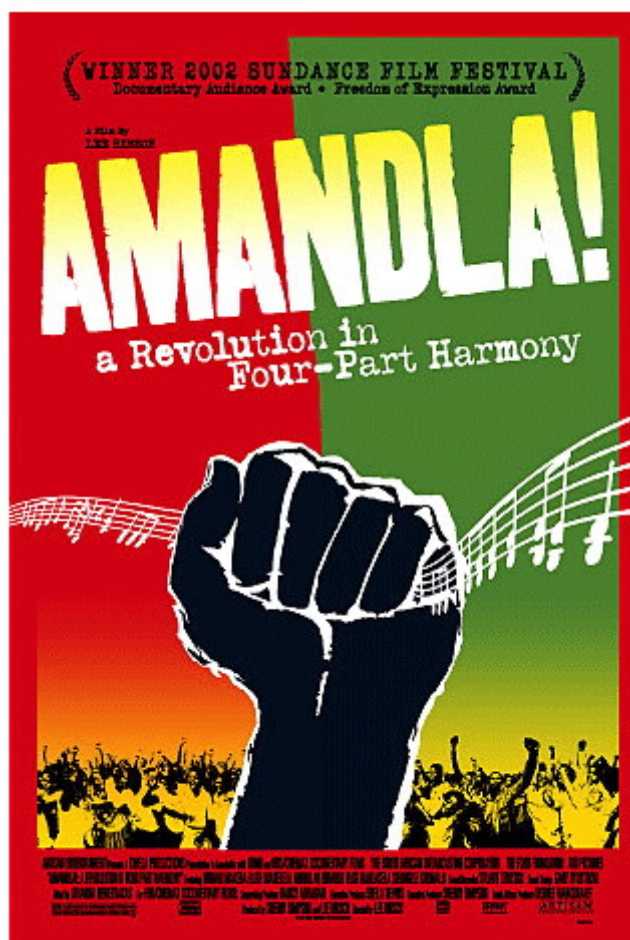

Som det här när jag hittade till HBTQ-kretsar

Att få vara en Drama Queen, vara egocentrisk, excentrisk, stå i centrum, är i alla fall det som jag drömde om som barn. Jag ville bli dirigent, som 8-åring i USA, eller konstnär, sångerska. När jag var ännu mindre försökte jag förklara för min mamma att hela världen är en teaterscen där alla spelar roller för mig. "Den enda som är verklig är jag". Jag vet inte hur hon bemötte mitt argument, men jag minns att jag blev besviken för att hon inte förstod (då kan jag ha varit allt mellan två och fem år). Barn tänker väl ofta så, jag tror inte att jag var en enormt egocentrerad unge. Problemet är väl när man fortfarande som vuxen känner att man har det behovet, och det är ju inget som är ovanligt hos vuxna. Men det är tabubelagt att prata om, upplever jag.

"Jag vill gå i solskenet och känna mig vacker", ungefär. ([I want to be the one to walk in the sun](#))

Nu kan jag förstå att mamma inte riktigt är på samma våglängd. Jag har nog varit en himla jobbig dotter, som det här när jag hittade till HBTQ-kretsar, och för första gången kände mig accepterad utanför New Age hippie-kulturen, ravesenen, och som delaktig i det svenska samhället. Jag började förstå vad feminism verkligen handlar om. Det är inte bara att stå med en knuten näve och skrika att kvinnor också har ett värde, så som feminister gjorde på gymnasietiden, (och jag stod bara som ett frågetecken och undrade vad fan problemet var) Då handlade min egen kamp mer om att bekämpa global rasism, att bekämpa tortyr och dödsstraff. Jag såg själv inte några orättvisor när det gällde genuslandskapet, inte då.

Feministfestivalerna inkluderade även olika funktionsvariationer

Idag har jag gått lite vilse i garderoben (vilket alltid får mig att tänka på Narnia... jag läste en gång som barn några kapitel i Min morbror trollkarlen), och kommit ut med dragningar både åt bi-och trans-hållet. För etiketter behövs. Jag försökte förklara för min mamma som vuxen att jag kände annorlunda, att jag inte är den lilla flickan hon trott, men det gick inte fram där heller. Jag är lite för "annorlunda" för min uppväxtfamilj. Har aldrig kunnat passa in, och aldrig velat göra som alla andra. Blir galen på maktstrukturer och sådana som styr uppifrån.

En gång stod jag kroki-modell i Sydney. Men jag var inte så bra, hade inga poser förberedda. Kände mig ganska klumpig. Fast jag tycker att kroppen är vacker och jag älskar kroppsmålningar och tycker att kroppslig skönhet är fantastiskt. Likaså en groovy stil. Någon som skapat en unikhet av sin annorlundahet, och trivs i sin kropp, med sitt ansikte, med sin röst.

Feminismen handlar inte bara om genus och jämställdhet mellan könen. Det gjorde mig mycket lycklig när jag upptäckte hur Feministfestivalerna inkluderade även element ur olika

funktionsvariationer: både psykiska och fysiska (såsom blindskrift och dövkultur, kroppsfunktionshinder och man tog upp frågor kring självmordstankar/självskadebeteende, kroppsuppfattning/ätstörning – olika psykiska funktionsvarianter). Etnicitet. Ålder. Det handlar om tillgänglighet och ett samhälle där alla inkluderas, vare sig svenne banan homo erectus cis-normativ eller om man är färgad, intersexuell, pansexuell eller vad som helst (någon kanske vill vara en katt eller hund??) – alla är med, är grundtanken :D. (Jag tycker man ska få klä ut sig till vad fan man vill så länge man inte skadar eller skrämmer andra, fick en troll-svans av sonen och jag blev så GLAD!) Tycker jag är vackert. (Det är verkligen inte med fördom i rösten som jag driver lite med olika etiketter – utan jag har problem med ifall man säger att man är anti-rasist, eller anti-sexist, eller något annat anti... men man utvidgar inte sin fördomsfrihet till något större än just det.) Det finns ju en teoretisk modell. Men i praktiken tror jag inte att den existerar (den normativaste av alla normativa). Bara som en typ av prototyp – viktigt att minnas! <3

Pojkars rättigheter, men inte på bekostnad av kvinnors. Etniska minoriteter, men inte på bekostnad på exempelvis barn med funktionsnedsättning, utan mer som olika synteser som stöttar varandra. *Ett komplicerat mönster med många vägar och lösningar.*

(bilden kommer [härifrån](#))

ENSAMHET, TVÅSAMHET och MEDVETENHET

Jag kan inte låta bli att även associera till det här med relationer, förhållanden och att känna sig som en vara eller produkt – inte minst på arbetsmarknaden.

Idag ska man "söka" en partner, man bedömer en person på nätet exempelvis, tror det inte är helt ovanligt med personer som provar på person efter person, ibland kör flera parallellt. Människan har blivit ett objekt, något som en annan person kan sitta och bedöma. "Jobb? Intressen? Utseende? Hälsa? Jaha..." på samma sätt som när man söker ett arbete, eller ansöker till vad som helst.

När män har talat ut om varför de är rädda för feminismen, har jag förstått det som att det i slutändan handlar om att de numer känner sig som en produkt, en plastvara.

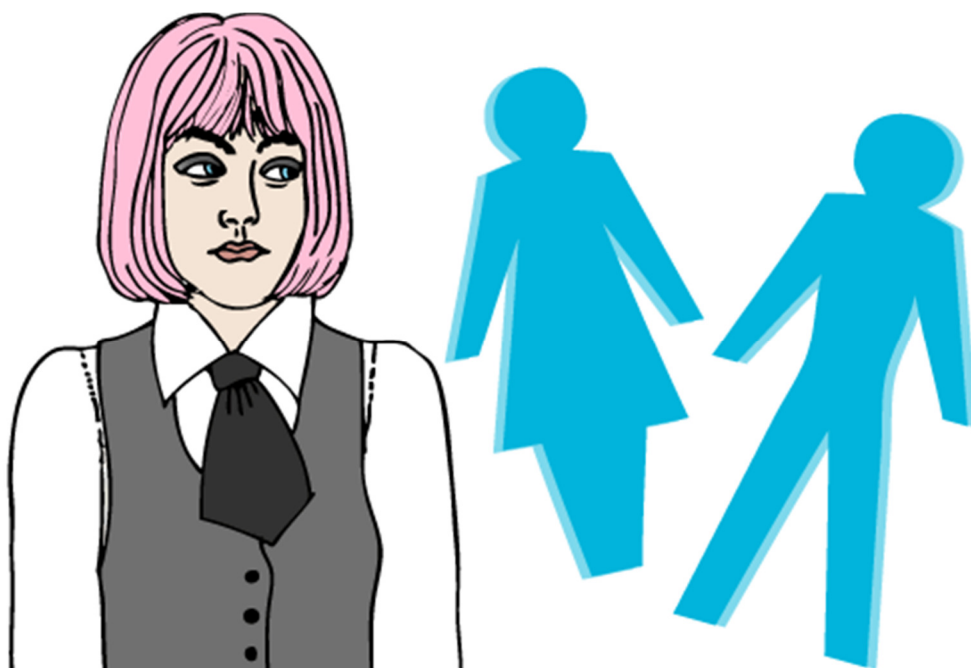
Poängen är bara att om det är en ny upplevelse för män så har vi kvinnor nog alltid känt oss så (jag talar inte för alla kvinnor eller män, men principiellt, enligt min egen erfarenhet).

Nytt för oss är kanske det här med att man ska ut och "kriga". Kriga för att få plats och kriga för att försvara sina barn, bland annat.

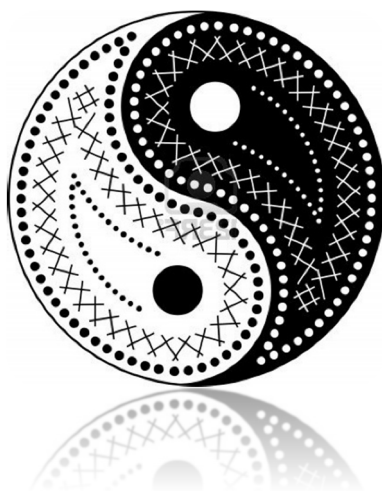
I den förra världen där kvinnor och män hade sin bestämda plats, var kvinnor också beskyddade på ett helt annat sätt. Men beskyddet kan lätt bli en slags fångenskap. Friheten känner jag är ruskigt spännande; men också vinglig. Makten sitter traditionellt sett i kostymen, nu ska människor med klänning också äga makt?

Det kanske är därför Queer uppstått?

Hela den här grejen, kalla mig gärna naiv, men visst förstår jag att en utbildning i sång inte ska bestå av personer som hellre gör något annat. Men förutom det – varför ska andra kunna bestämma över vad jag vill och väljer? Jag blir alltid lite illamående av det här... påminnelsen om hur det var att alltid vara en av de sista kvar då det valdes till fotbollslagen på idrotten. Jag ville ju inte vara med, så i och för sig kan jag förstå att jag inte var särskilt populär som fotbollsspelare. Men idag – när jag är vuxen och söker, och så sitter en annan person över mig och "bedömer" mig, sätter betyg, jämför mig med andra människor på för honom helt subjektiva grunder. **Det handlar inte om mig, utan om vem hen ser mig som.** Jag är en produkt, en sak. Jag kan väljas bort.

Att få ekonomin att gå runt, hjulen att snurra.

Kompisar, partners, affärskontakter – man kan bli bortvald hur lätt som helst. ”Är du lönsam, lille vän? – ger du bra avkastning? För när du slutat ge mjölk så slänger jag kossan på slakthögen, bara så du vet!”, och vad det handlar om är att den som står ”över” mig (eller tror sig göra det) bara låter mig spela efter hens egna regler. Så fort jag börjar leva mitt eget liv och fatta egna beslut, så blir jag en ointressant vara. Det smärtar. Så länge jag inte ger avkastning, förstås – ifall det visar sig att investeringen lönade sig. Det är vad allt går ut på: att få ekonomin att gå runt, hjulen att snurra.

Och att vara en ”sak” är raka motsatsen till att vara ett subjektiv; en egocentrisk jävel, eller varför dra det till sin spets? Att vara självsäker och lycklig. Attraktiv, som det heter.

På ”marknaden” har man alltid sig själv att skylla. ”Blir du slagen? Varför går du inte?”. ”Är du hungrig? Varför skaffar du inte jobb och mat?” Det är skillnaden mellan att vara lyckad och misslyckad, det där gapet som genererar mer pengar för de som har lyckats, och fäller dem som har det svårt. Ekonomi. Personkemi, personekonomi, personekologi, slavmarknad?

vad ska ni ha mig till? Prostitution? Porr? Fabriksarbete? Avelsdjur? Är jag lönsam? Är jag arbetsam och lydig? [Går det att bryta ner mig](#), för du ska veta att ju starkare psyke någon har, desto roligare är det för den som bryter. Han använde det ordet, fast det hette väl ”break down” på engelska, antar jag. Killen som har en tv-show där han reder ut familjesituationer (kommer inte på vad han heter, men det går på någon av tv-kanalerna).

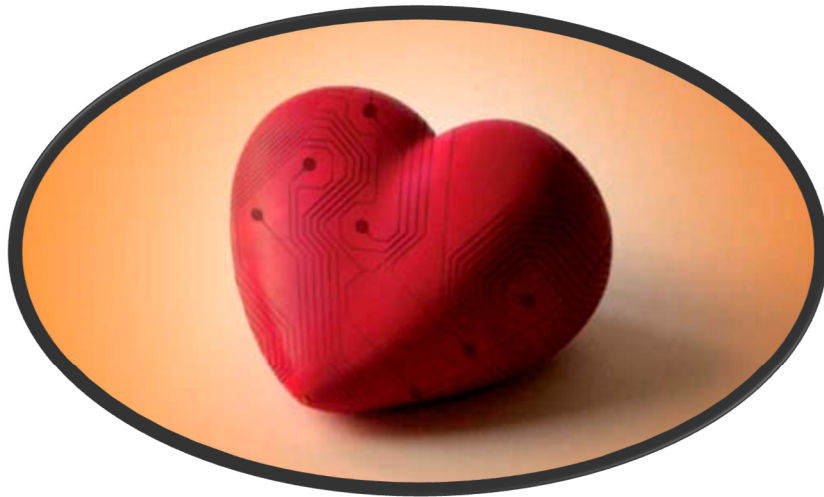
När jag besökte AA för ett reportage jag skrev, så pratade man om att ”nå botten”. Eller något liknande. Man menade att när det inte kan bli värre så söker man hjälp, ungefär. Tror jag.

Sedan fanns det en del till. Kamratfostran. Varje ny medlem fick en mentor eller liknande, som psykade och ibland nästan mobbade. Det var den känslan jag fick när jag hörde folk berätta. Någon som skulle ”bryta ner” den som var ny och okunnig om AA:s stadgar och ritualer. Den här delen av AA:s verksamhet kände jag mig väldigt kritisk till.

Och så det här med att ”duga” i dagens samhälle. Att vara en tillräckligt lämplig partner. Och återigen. Det handlar ju bara om personliga behov. Vad är kärlek? Jo, det är individuellt. En handling som för någon är en kärlekshandling skulle kunna uppfattas som elak – i fel

kontexter. **Det handlar ju om hur man vuxit upp, och vilka normer man "programmerats" med.** Jag ser på detta med stor skräck. Att måsta passa in i någon annans mönster av vad som är bra och vad som är dåligt.

Jag tänker så här:

Allt detta är känslor som då och då kommer upp.

Berättar jag inte om hur jag känner, så blir jag en **tidsinställd bomb**. Man kan tänka positivt och börja om på nytt – men någonstans har jag ju mig själv med mig, alltid. Som när Magnus, Brasse och Eva sjunger att "här har man alltid med sig". Lite så:

Där är där man inte är

Här är här där man är

Åh här har man alltid med sig

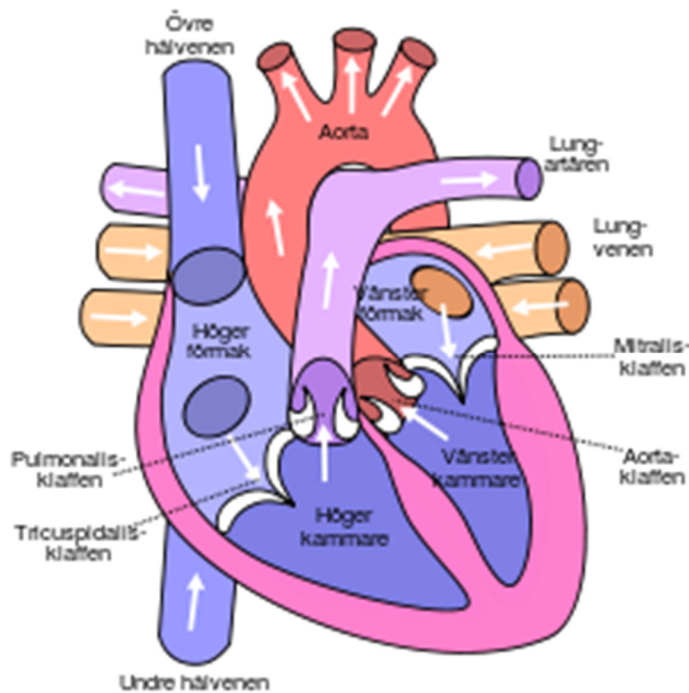
Här har man alltid med sig

Det går ju inte att springa ifrån det man innerst inne känner, även om det gör andra besvikna. Självklart kan man bryta onda vanor, men om livet har utvecklats så att något binder mig vid det som varit (exempelvis att barnen har kvar sin pappa även om vi föräldrar skilt oss), så blir det omöjligt att kapa av allt. Då blir barnen lidande. Tyvärr. Det är en omöjlighet. Men jag kan förändra mig själv långsamt så att mitt gamla Jag och mitt nya Jag på något sätt kan samarbeta, *synkronisera*.

"Du ska inte tro att du är något". "Mig äger ingen". Protesterna blir som ett mantra som fel personer säger till mig, vid fel tillfällen, av fel orsaker. Man tvångsmatar mig med det jag sorterat bort som ruttet, för att det är lönsamt. För dem. Jag ska få välja själv – jag måste inte anpassa mig. Är jag med så är det för att jag är Jag och inte för att jag kan bli någon annan. I så fall ska det vara självvalt. Man måste kunna slappna av, luta sig tillbaka och känna att "det är lugnt", utan att så fort man gör det behöva inse att allt är INTE lugnt (jag måste jobba och prestera och vara snygg för att få bli accepterad). Jag måste inte efterlikna alla andra gruppmedlemmar för att få vara med. Allt är förgängligt, men inte nödvändigtvis på ett obehagligt sätt. (Hittar du röda tråden i det där stycket är du nog en mästare]

Om nu människor vill att jag bara går omkring och projicerar mig själv i andra, måste de inte själva vara ganska tomma inombords, som vill se sin egen spegelbild i allt och alla? Jag vill gärna utnyttja det faktum att jag kommit lite längre. Kaxigt, jag vet ☺ - men varför ska inte jag få säga det när de säger det hela tiden, och det inte ens är sant? De är inte mer utvecklade för att de lärt metoder i hur man bryter och trycker ner. De är inte smartare för att de tar mina tankar ifrån mig och sedan säljer dem tillbaka i ett sämre format. För att jag inte prackar på andra min åsikt eller mitt kunnande, betyder väl inte det att jag inte kan eller förstår? Nej, det betyder ju att jag vill gå ett steg längre, att **det som är uppenbart och genomskinligt redan är passé och inte behöver tas upp igen och igen**. Och ändå gör jag det... det här med att saxa sig ur institutionssamhället, överförmyndarvärlden. Att jag har rätt att tycka det jag tycker, och därmed inte menar att andra ska apa efter... är något jag försvarar med mitt liv, på samma sätt som jag försvarar din rätt att uttrycka dina åsikter även om jag inte håller med. Även om jag kontrar med min egen ideologi. Jag säger aldrig att du inte får prata, jag säger att jag inte håller med. Jag säger att jag ser orättvisor – och det är

inte direkt något som du egentligen kan argumentera emot. Men jag respekterar att vi ser världen genom helt olika ögon, det gör jag. Och hoppas att vi möts ibland:: I denna dubbla verklighet

Nä, nog med stridigheter. Jag vet att det jag känner kan uppfattas som aggressivt. Beroende på om man väljer att identifiera sig med budskapet och känner empati, eller tar det som kritik och tar åt sig. Nog förstår jag att det finns två eller flera sidor; **men det är underförstått**. Och nu vill jag vara jag. Inte tänka åt alla andra, inte lägga min ribba lågt för att ingen ska tro att det är dem jag pratar om. Jag säger ju inget konstigt. Ingen vill bli nedtryckt och bli behandlad respektlöst. Man behöver inte vända på det upp och ner, in och ut, fram och bak. **Det är enkelt.**

Men det läskigaste av allt är att mönstren går igen. Att en person som trycker ner mig kan vara bra att känna eftersom jag undervisas i hur man trycker ner andra. Helt omedvetet, men så fungerar det ofta, tycker jag mig se. Ofta om jag försvarar mig så tolkar personen in just det beteendet hos mig som jag för tillfället försvarar mig mot. **Speglar**. Och då står man på noll. Då blir det som när två djurhanar slåss om maten eller om samma hona. **"Stångas"**, eller vad kallas det? Ingen har rätt, så det enda som kan avgöra är styrkan.

Som överallt annars, med allt. Orkar man med att hjärtat går sönder hela tiden, att marken öppnar sig och att snaran dinglar framför ansiktet – ja då har man vunnit. Har man fått uppleva det lite för många gånger så kallas man "svag". Man ska helst vara som en maskin. Kärlek, känslor, tankar... de är alla uppfinningar av den perfekta människan och går att styra (sägs det).

Men hur kul är det? Med den attityden, menar jag? Utan känslor som är djupt förankrade i kroppen och psyket, skulle ingen människa klara att föda ett barn, och inte heller att skapa och bära ett. Man kan inte styra allt. Vi kan självklart ha provrörsbefruktning som nödlösning, men inte som ersättning för att ingen vill kunna känna och älska längre. Bara bli maskiner som arbetar och duger och är allmänt accepterade och uppskattade. Som slipper veta om djupen, som hela tiden rör sig på ljusa sidan av livet och plockar frukterna. Som klarar smärta. Som övervinner allt. Som vinner.

Slutligen vill jag bara fråga: **Did you ever consider racism?**

Jag är så jävla less på att diskutera etnicitet och invandringsfrågor, för varje gång slutar det med att jag, som själv är halv-indiska och varit gift med en Australienare, kallas rasist. Orkar inte med alla snedvridningar, av människor som aldrig haft kulturkrockar in på bara skinnet. Allt i rosafärgat skimmer. Indien är exotiskt och även Australien – ja visst. Men det är ju bara ytan, de har lika stora sociala skillnader som vi, och det finns problem där. En del problem liknar våra, men andra kan faktiskt vara raka motsatsen – och då blir det kulturkrockar, vid RIKTIGA möten.

Kanske hade det varit annorlunda om jag varit en blond svensk med inget utländskt påbrå, för då hade ingen kunnat ifrågasätta min svenska tillhörighet, och man hade sluppit lida igenom allt exotifierande av andra kulturer. Det hade nog inte berört mig i så fall.

Etnicitet är dels biologiskt/kroppsligt, och dels kulturellt/socialt.

Men ändå: är jag halvsvenska eller halvindiska? Indisk-svensk eller svensk-indisk?

Jag tror att mina indiska släktingar, åtminstone pappas generation, ser mig som svensk indisk. En indiska som vuxit upp i Sverige. De är själva indiska till "biologin", men har vuxit upp i Afrika.

Och i Sverige känner jag mig mer som en halvsvenskahalvindiska alternativt "svensk" – lite beroende i vilket sammanhang. Rent socialt är jag helsvensk, eftersom jag levte hela min uppväxttid i Sverige, har gått i svensk skola i alla år, svenskt universitet, modersmål är svenska (bara svenska) och jag är född här också. I Indien kanske jag var mer en indisk svenska. Eller en annorlunda indiska.

Huvudsaken är att jag själv bestämmer. Är jag en blatte? Om jag själv säger det, så är det väl inget fel? Men att bli kallad det av andra är en helt annan sak. Detta är något som många inte förstår. Att självinsikt och en förmåga att driva med skällsord är en sak, medan det är just humorn som är poängen. Jag tror att alla innerst inne förstår det. Att min hud är min, mitt hår är mitt och mina ögon är mina, och ingen annan kan tala om vilken nyans de har. Bara hur det "verkar" eller "ser ut".

So: Have you ever thought about racism? I have. Since I was a kid. It's not a fashion-thing, it's a human right to be who you are, whatever color.

Did You?

Apart from that – Hell I get lonely sometimes!

(Bildens hämtad [härifrån](#))

[Jag står och håller i min lillasyster 1983 \(Honolulu\).](#)

Numera är jag svensk och engelsktalande, plus teckenspråkig – vilket gör min identitet till ännu mer en blandning. Teckenspråk är ju ett minoritetsspråk, så jag tillhör även en minoritet ☺

Ang. "försök inte stoppa mig, 'tämja' mig eller sätta mig på plats" – kom att tänka på att jogging är ganska bra, och simning. Lite muskler skulle inte vara helt fel.

En annan sak jag kände spontant var att kanske vill man ha någon som sätter punkt ibland, fast på ett varsamt sätt?

Jag vet inte, men ibland känner jag kanske att utbrändhet vore ännu ett monster att bekämpa. Att ha lite ramar, ändå. Att få tänka utanför boxen på mitt eget sätt. Lite som att äga en trädgård, och ett hus::

Så i det här gigantiska inlägget har jag pratat om:

- ✕ Min rygg.
- ✕ Utanförskap
- ✕ Musik
- ✕ Att andas, att Leva
- ✕ Etiketter och dess funktion
- ✕ Kroppen
- ✕ Feminism
- ✕ Förhållanden
- ✕ Summa summarum
- ✕ Kanel

Allt är skrivet lite med glimten i ögat* -> Bara så du vet! :D

